Над селами, над нивами,
Лугами та долинами
Велика Хмара йшла.
Ні жита, ні пшениченьки,
Ніякої травиченьки
Дощем не полила.
Від степу від широкого
До моря до глибокого
За вітром потяглась.
Над морем гуркотаючи,
Ввесь день не оддихаючи,
Дощем вона лилась.
Діждала нічки темної —
І до Гори зеленої
Присунулась спочить.
— Бач,— каже,— Горо милая,
Дощу не пожаліла я,
Нехай тепер шумить!
— Шкода,— Гора озвалася,-
Сього не сподівалася
Од тебе, сестро, я!
Над селами, над нивами,
Над тихими долинами —
Там славонька твоя!
На кожную стеблиночку
Пошлеш одну росиночку —
І віку додаси,-
А морю широченному,
Глибокому, силенному,
Води не надаси!

Гора сказала правдоньку.
А я вам дам порадоньку,
Як жити до пуття:

Кохайте щиро правдоньку —
І дасть вам бог одрадоньку
Щасливого життя.
1864-1872.